jälle nenda. „Tulle Jummal appi — ütles naene — mis sa nenda kurri olled, hõme wahhetame ammetid ärra: minna lähhän perrega heinamale, sinna jääd koio perrenaeseks!“ Mehhel olli hea tük werd sarwe al, arwas naeste koddust tallitust mängo asjaks ja olli tellega rahhul.

Teisel hommikul — olli laupäwane pä — wõttis naene wikkati õlla peale ja läks perrega heinamale, mees jäi koio tallitama. „No uus perrenaene, ütles naene naerdes, kui warri 2 sammo pikk on, tulleme meie lounale. Et tänna pudru kedetakse ja wärsket woid sisse pannakse, tead ja issegi.“ — Esmalt hakkas mees holega wõid lõma; agga nattukese aia pärrast tulli jänno peale, ta läks aidast kalja ehk tari toma ja jättis woi kirno kesket tubba. No kes ta à wõttab? Parrajast kui ta tari nagga lahti teeb, näeb ta aida ukse pealt, et sigga ülle ukse tuppa lähhäb. Ta jookseb rutto mäele, et sigga korekirno ümber ei lükka; agga kui mees appi saab, on kirn jubba ümber ja emmis lakkub pörmandalt koort. Ta südda saab täis, wõttab paiakogo, annab seale pähhä, juhtub ka hästi hinge kohta, emmis sipleb weel nattuke, heidab hinge ja 9 näddalast pörsast on korraga waesedlapsed! Nüüd tulli tal mele, et tari nagga esmalt lahti jäi, jookseb rutto aita, agga — wiimne tilk olli aida alla puggenud. Mis läind se läind.

Ta leidis weel koort ja hakkas ueste wõid lõma. Agga tari rabba ei woi kuiwaks jäda. Ta lähhäb kaewust wet toma, ja et kegi jälle korekirno ümber ei lükka, wõttab ta kirno kasa ja panneb senniks kaewo rakkade peale; agga wet wälja wiinnades lükkab ta koggematta sulps! kirno kaewo. Oh palla silk! Mis nüüd tehha? Koor olli kül kaewus wee peäl, agga kust tulleb wõi pudro sisse?

Louna olli warsi kä, woid kül ei olnud, agga piddi ommeti mees pudro keetma, tänna olli jo laupääw. Mehhike näggi ette ärra, et nüüd naerdud saab; ja kus weel emmis ja kaks kirno täit koort! Ta läks aita otsma, kas mitte kohhegilt naese järrelt